

Sami Havia
15.11.-3.12.2017

tm•galleria
Erottajankatu 9 B
Helsinki

Sami Havia (s. 1982) on helsinkiläinen taiteilija, joka on valmistunut Kuvataideakatemiasta vuonna 2011. Hän debytoi Korjaamo Gallerian taiteilijana vuonna 2012. Yli kolmivuotinen yhteistyö Korjaamo Galleriassa päättyi 31.5.2015 galleriatoiminnan lakkautuksen takia. Korjaamo gallerian jälkeen Havian yhteistyökumppanina toimi Finnish Art Agency 2015-2017. Neljän Helsingissä pidetyn yksityisnäyttelyn lisäksi Havia on osallistunut useisiin ryhmänäyttelyihin niin kotimaassa kuin ulkomaillakin muun muassa Buryn Taidemuseossa Manchesterissa Englannissa sekä Fullersta Gärdissa Tukholmassa.

Hänen teoksiaan kuuluu muun muassa Nykytaiteen museo Kiasman, Valtion Taideteostoimikunnan, Hämeenlinnan Taidemuseon, Vantaan Taidemuseon, Galerie Anhavan, Kuvataideakatemian sekä Seppo Fräntin kokoelmiin.

Näyttelyä on tukenut Taiteen Edistämiskeskus.

Gush

Siellä elämä oli yltäkyläisempää. Täydellisempää jotenkin. Ja meillä oli vain se hetki. Kaikki muu oli turhaa.

1. Vähennä elementtejä.

Silloin siellä soi *Cure*. Siinä oli hieno kontrasti. Sensuellia turmiollisuutta. Haluaisin korostaa hedonismia, joka liittyy siellä elämiseen. Runsautta. Se, miten he söivät leivoksia. Me söimme käsin rasvassa friteerattuja, suolaisia katkarapuja samaan tyyliin. Marmorisilta pöydiltä. Peiliseiniä ympäröimänä. Välissä haukkasin kadulla crêpeen, jonka marjapuuroiset täytteet pursuivat syliini. Hän puhdisti sormeni kosteilla huulillaan. 2. Järjestä kirjastoa jo ennen teoksen aloittamista. 3. Päätä joitain suuntaviivoja. 4. Vältä kaikkien ideoiden niputtamista yhteen teokseen, sillä kaikki ideat eivät sovi keskenään yhteen, vaikka kuinka organisoisi.

Niinkin arkista asiaa tehdessä, kun puuskuttaen juostessa, hiki otsalla, amerikkalaisiin urheiluvaatemerkkeihin sonnustautuneena tuntui kieltämättä aika nautinnolliselta heittäytyä hetken vietäväksi. Juoda lannasta naturellisti uutettua, sameaa ja sakkaista juomaa. Harhailta monimetrisissä pensaslabyrinteissä. Käppäillä mielijohteiden ehdoilla, ostaa leivos jäätelön muodossa, eikä enää muistaa mistä suunnasta tuli. Mennä jonnekin ja löytää itsensä jostakin muualta. Hortoilla sivistyksen synnyin aikaisten esineiden täyttämässä huoneissa. Siinä oli sellaista menneisyyden painolastia, joka valui harteilta pois. Se vapautti. Yltäkyläisyyden keskellä halusi olla viettelevä. Polttaa Palo Santo -suitsukkeita ilta-auringossa.

Nopea luonnostelu tuli vaivatta. Löysin välinpitämättömän tavan piirtää. Purkauksen. Ilman suurempia paineita tuottaa mitään paperille. Hiilen, jolla pystyy luomaan kuvan yhdeltä istumalta. Sennelierin vahaliitu maalin vastineeksi. Paksua, maalimaista massaa paperipiirtämiseen ja herkkä piirrosjälki.

Löysin piirtämisen kautta tavan maalata. Muistin, että ei tämä ole yhtään sen ihmeellisempää. Piirrän öljymaalilla. Se soljuu, kun ihminen katsoo teosta ja liikkuu sen edessä. Nyt myös maalissa on käsite makrotasosta. En kuitenkaan unohtanut pienellä siveltimellä ja kevyellä musteella pipertämistä, sillä halusin maalauksen lähelle menemisen luovan uuden todellisuuden. Tunteen intiimistä tilasta, pienestä universumista, joka on vain siinä hetkessä. Sillä lailla, kuin siellä puun alla selällään maatessa perspektiivi muuttui niin, että ympärillä oleva maailma katosi. Ja matkakajareista soi *Arthur Verocai* ja me juotiin punaviiniä ja sotkettiin sormemme ilmakuivatun kinkun rasvalla, marengilla ja vuohenjuustosta vatkatulla kermavaahdolla, savella ja ruohon alta paljastuvalla maalla.

5. Pidättäydy kaosajatuksessa.

TEKSTI Sofia Järnefelt